

Zaman Saati

Yavuz DEMİRKIRAN

Zaman Saati

Yavuz DEMİRKİRAN

Ethan, dağınık kıvrıkcık koyu kahverengi saçlı ve ön dişleri eksik gülümsemeli meraklı bir çocuktur. Maceraları severdi ama bugün canı sıkılıyordu. Büyükbabasının atölyesi tozlu aletler ve tuhaf aygıtlarla doluydu. 'Hiçbir şeye dokunma,' dedi Büyükbaba Arthur göz kırparak ve yuvarlak gözlüklerini düzelterek. Ama Ethan'ın ela gözleri eski haritaların yığını altında parlayan bir şey fark etti.

Ethan'ın elinde sıcak ve ağır duran yuvarlak, altın bir cep saatiydi. Kadranının çevresine garip semboller kazınmıştı ve akrebiyle yelkovanı öğlen vaktinde donmuştu. Ethan küçük düğmeyi çevirdi ve birden akrep ile yelkovan hızla dönmeye başladı. Atölye bulanıklaştı ve kulaklarını hızla esen bir rüzgâr doldurdu. Gözlerini açtığında dev bir taş kalenin önündeki çamurlu bir avluda duruyordu.

Mavi pelerinli ve altın aslan armalı, parlak gümüş zırhlı uzun boylu bir şövalye ona doğru geldi. 'Hoş geldin, genç yolcu,' dedi Sör Roland, köşeli çenesi sıcak bir gülümsemeye açılarak. 'Ben Sör Roland. Buraya nasıl geldin?' Ethan altın saati kaldırdı. 'Beni o getirdi,' diye fısıldadı. 'Öyleyse büyülü olmalı,' dedi şövalye, 'çünkü cesaret çoğu zaman küçük paketlerde gelir.'

'Kalemizi görmek ister misin?' diye sordu Sör Roland. Ethan hevesle başını salladı. Yankılanan koridorlardan geçtiler ve sarmal bir merdivenden tırmanarak bir kulenin tepesine çıktılar. Aşağıda şövalyeler avluda tahta kılıçlarla çalışıyordu. 'Cesur olmak korkmadığın anlamına gelmez,' dedi Sör Roland. 'Yine de doğru olanı yapmandır.' Ethan saate dokundu ve tuhaf bir karıncalanma hissetti.

Saatin akrep ile yelkovanı yeniden dönmeye başladı. Kale soldu ve Ethan kendini sık, yeşil bir ormanda buldu. Dev eğrelti otları omuzlarına sürtünüyordu ve hava nemli toprak kokuyordu. Birden kocaman bir dinozor gümbürdeyerek geçti, uzun boynu ağaçların tepelerine uzanıyordu. Ethan soluğunu tuttu ve devrilmiş bir kütüğün arkasına saklandı. Dinozor sakince yaprak çiğniyor, ona hiç aldırıyordu.

Ethan, koca bir dinozor sürüsünün kadim ormanda dolaşmasını hayranlıkla izledi. Bebek dinozorlar birbirini kovalıyor, bir anne dinozor yavrusunu nazıkçe dürtüyordu. 'Bu harika!' diye fısıldadı Ethan. Keşke kalıp sonsuza dek keşfedebilseydi. Ama cebindeki altın saat ısındı ve artık yola çıkma zamanının geldiğini anladı. Akrep ile yelkovanı bir kez daha çevirdi.

Orman dağıldı ve Ethan pırıl pırıl bir şehrin çok yukarısındaki parlak metal bir yürüyüş yolunda durdu. Şık kuleler bulutlara uzanıyor, küçük uçan arabalar aralarında vızıldayarak geçiyordu. Tekerlek ayaklı küçük bir robot, turkuaz gözleri parlayarak yanına geldi. 'Merhaba! Ben Zip,' diye neşeyle bipleledi. 'Geleceğe hoş geldin! Rehbere ihtiyacın var mı?' Ethan sırtıttı ve başını salladı.

Zip, Ethan'a yüzen bahçeleri ve hareketli kaldırımları gösterdi. 'Şehrimizde güneşten ve rüzgârdan temiz enerji kullanıyoruz,' diye açıkladı Zip, göğsündeki ışık yanıp sönerek. 'Ve her şeyi geri dönüştürüyoruz!' Ethan insanların konuşan ağaçların olduğu bir parkta gülüp oynadığını gördü. 'Burası harika,' dedi. 'Ama büyükbabamı özleyorum.' Zip'in anteni sallandı. 'Evi özlemek iyi bir işarettir. Seni seven insanların olduğu anlamına gelir.'

Birden Ethan'ın elindeki altın saat soğudu. Akrep ile yelkovanı çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Saati salladı ama akrep ile yelkovan kıpırdamadı. 'Olamaz!' diye bağırdı Ethan. 'Çalışmayı bıraktı! Eve nasıl döneceğim?' Zip yaklaştı. 'Endişelenme,' dedi. 'Her sorunun bir çözümü vardır. Saate birlikte bakalım.'

Zip, minik alet kollarıyla saati inceledi. 'Bak,' dedi Zip, arkasındaki küçük bir bulmacayı işaret ederek. 'Üç sembol var: bir kale, bir dinozor ve bir şehir. Doğru sırayla basılmalı.' Ethan derin düşündü. 'Önce kaleyi ziyaret ettim,' dedi, 'sonra dinozorları, sonra şehri.' Sembollere bu sırayla bastı. Hiçbir şey olmadı.

Ethan'ın omuzları düştü. 'İşe yaramadı,' diye iç çekti. Zip'in turkuaz gözleri titredi. 'Belki de ziyaret sırasıyla ilgili değildir,' dedi Zip nazıkçe. 'Belki de ne öğrendiğinle ilgilidir.' Ethan, Sör Roland'ın cesaret hakkındaki sözlerini ve huzurlu dinazorları hatırladı. Her anın ona bir şey öğrettiğini fark etti. Sembollere yeniden bastı ama bu kez fısıldadı: 'Her an için teşekkürler.'

Saat parlamaya başladı. Akrep ile yelkovan çılgınca döndü ve geleceğin şehri eriyip yok oldu. Ethan ılık bir esinti hissetti ve birden atölyeye geri döndü. Büyükbaba Arthur bir taburede oturmuş küçük bir dişliyi parlıyordu. 'Güzel bir macera mıydı?' diye sordu, gri gözleri pırıldayarak. Ethan ona koştu ve sımsıkı sarıldı.

'Nereden bildin?' diye sordu Ethan, sesi hayranlıkla dolu. Büyükbaba Arthur gülümsedi, gür beyaz bıyığı seğirerek. 'O saati ben de senin yaşındayken buldum,' dedi. 'Bana zamanın değerli olduğunu öğretti.' Ethan'a küçük bir defter uzattı. 'Öğrendiklerini yaz.' Ethan yazdı: 'Her an değerlidir ve ev en güzel yerdir.'

O akşam Ethan, Büyükbaba Arthur'la verandada oturup gün batımının gökyüzünü turuncuya ve pembeye boyamasını izledi. 'Eskiden hep macera dilerdim,' dedi Ethan. 'Ama artık seninle burada olmanın da bir macera olduğunu biliyorum.' Büyükbaba Arthur başını salladı. 'En güzel maceralar paylaştıklarımızdır, tam burada, tam şimdi.'

Altın saat hâlâ atölyenin rafında duruyordu, akrep ile yelkovanı öğlen vaktinde dinleniyordu. Ethan onları bir daha çevirmeyi denemedi. Zamanın ister istesin ister isteme ileri doğru aktığını öğrenmişti. Bu yüzden her anın tadını çıkarmaya karar verdi. Arkadaşlarıyla oynadı, Büyükbaba'nın hikâyelerini dinledi ve etrafındaki dünyaya hayran kaldı. Her gün yeni bir maceraydı ve o buna hazırdı.

Ve geceleri yatağına uzandığında Ethan gülümsedi. Atölyenin bir yerinde altın saatin sırlarla dolu bir şekilde beklediğini biliyordu. Ama mutlu olmak için ona ihtiyacı yoktu. Ailesi, evi ve anılarla dolu bir kalbi vardı. Her an değerliydi ve o şu anda en güzel anı yaşıyordu.